

İŞÇİNAYETLERİNE NEDEN 'SAVAŞ' DEMİYORUZ?

Menderes TUTUŞ
Devrimci Sağlık İş Sendikası Eğitim Uzmanı

Güvencesizliği bugünün proleter çalışma ve yaşam disiplini haline getiren AKP'nin iktidar yılları boyunca işcinayetlerinde yaklaşık 18 bin işçi yaşamını yitirdi (İSİGM, <http://guvenlicalisma.org>). Hangi savaşta her gün yedi-sekiz asker öldürülüyor? Her gün işe giden yedi-sekiz işçi evine geri dönmüyor. Kimi ölümcül işlerde çalışanlar, örneğin maden işçileri, ailesiyle vedalaşmadan işe çıkmıyor. İşçi sınıfının militan düşünürleri sorunu kavramlaştırırken ileri bir hamle yaptılar. Sorunu "iş kazaları" adı altında işlem gören "adi suç" olmaktan çıkarıp "işcinayetleri" kavramıyla politize ettiler. İşçi sınıfına yönelik bu iyi "planlanmış politik cinayet" in katili ise ne iş makinesi ne işçi hatası ne de işveren kusurağıdır. Asıl katil neoliberal sermaye hareketinin "düşük maliyet stratejisi"; yani *ucuz ve güvencesiz işçiliktir*. Tarihsel gerçeklik yorumuna açık kapı bırakmıyor: İşçi sınıfı bu şartlarda çalıştırılırsa ölüm kaçınılmazdır! Bunun adı *işçikırımıdır*; işçi sınıfına karşı sistematik bir toplumsal savaştır.

Peki neden işcinayetlerine savaş denmiyor?

Kürt savaşına neden "savaş" denmiyorsa, *işcinayetlerine* ve *kadın cinayetlerine* de o nedenle "savaş" denmiyor.

Kürt savaşı kentlere de genişleyerek yine bir şiddetlenme evresine daha girdi. İktidar entelektüelleri yine savaşın adını koymakta zorlanıyor. Saray'ın strateji merkezi SETA'nın Genel Koordinatörü Burhanettin Duran, dönemin hükümet sözcüsü Ömer Çelik'i fırçalıyor: "Türkiye'de bir çatışma ortamı yok, terörle mücadele ortamı var. Sürecin adı barış süreci değil, daha önce 'çözüm süreci'ydi, şimdi 'milli birlik ve kardeşlik süreci'. 'Barış süreci' demek doğru bir kelime değil; *barış süreci derken sanki iki meşru taraf var gibi oluyor...*"

İşcinayetlerine ve kadın cinayetlerine savaş denmiyor; çünkü o zaman "adi iş kazaları"nın ya da

kadın cinayetlerinin kurbanlarından değil, *politikleşmiş bir savaşın meşru taraflarından* söz etmeye başlarsın. Bununla da kalmaz; bir kez savaştan söz etmeye başlayınca, aklın sınırtanmazlığı, onun gidebileceği en ileri mevzilere dek yakını bırakmaz. En ileri mevzilerde kurban direnişçiye, hareket, direniş hareketine dönüşür. Bir de bakmışsın işçi hareketini ve kadın hareketini bir *direniş hareketi* olarak örgütlemenin sorunlarını toplumsal hareketin merkezine taşıyivermişsin. Çağın işçi hareketinin ve kadın hareketinin temel sorunu, işçilerin ve kadınların sistematik olarak öldürülmesinin önüne geçilmesi; ülke çapında etkin bir savunma hattının örgütlenmesidir. "Hep kadınlar mı öldürülecek?" diyerek Çilem'i ezilen cinsiyetlerin gözünde kahramanlaştıran "sıradan" kadın militanlığının ve her daim barikatları zorlamakta bir an bile tereddüt etmeyen politik kadın militanlığının izinden gidersek bunun sadece bir zamanlama meselesi olduğu görülür.

Hemen çokça kendimizi kaptırdığımız bir yanılsamadan söz edelim. İşçiye, kadına ve Kürde yönetilmiş bu çokcepheli savaşı, salt, devlet iktidarını ele geçiren İslamcı-gerici kadroların *geleneksel* işçi düşmanlığı, kadın düşmanlığı ve Kürt düşmanlığına bağlamak yanıltıcı olacaktır. Bunun böyle olduğuna kuşku yok. Ne var ki savaşı, sınıfsal içeriğinden ve neoliberal Türkiye kapitalizmine sağladığı ivmeden kopararak ele alan bu yanılsama, şiddet aygıtının yeni işlev ve misyonlarını, yalnızca AKP kadrolarının kötüye kullanımıyla sınırlamaktadır. O zaman AKP'nin, şiddet aygıtına *yeni* bir sınıfsal, cinsel, dinsel, ulusal/etnik bir nitelik kazandırması; yani kişisel sulta heveslisi bir diktatörün ardındaki tümel egemenlik ilişkileri görmezden gelinmiş oluyor. Yükselen proleter hak mücadeleleri, Kürt hareketi ve kadın militanlığıyla krize giren burjuva egemen-

lik sistemini ayakta tutmak için egemenler, savaş, faşizm ve dinsel gericilikten başka bir çıkış üretmemektedir. Türkiye toplumunun en gerici, en militer, en cinsiyetçi güçlerini harekete geçirmeleri, iktidarı en gerici kadrolara teslim etmeleri bundandır.

Krizi Derinleştiren Devrimci Sınıf, Devrimci Cinsiyet ve Devrimci Halk

“İnsanlık tarihine kan ve ateşten harflerle yazılan mülksüzleştirme süreci” dediğinde Marx, kapitalist sistemin en nihayetinde dayandığı toplumsal savaş sınırına işaret ediyor, toplumsal savaşı, proleterleşme sürecinin *içsel* bir olgusu olarak değerlendiriyordu. Bugün de “Türkiye nüfusunda proleterleşme oranı yüzde 70'lere ulaştı” dediğimizde, bu, proleterleşme dalgası toplumsal sınırlarına, yani toplumsal savaş sınırlarına dayandı demektir. Sermayenin artık savaştan, ırkçılıktan, cinsiyetçilikten, gericilikten ve faşizmden başka yönetme imkanı kalmamış demektir. Şöyle ki ülkemizde neoliberal kapitalizm dönemine damgasını vuran proleterleşme dalgasını genel olarak iki evrede inceleyebiliriz. Birinci evreye mülksüzleştirme politikaları damgasını vurmuştur. Bu dönemi sermayenin yoksullaştırılma, yoksunlaştırma ve güvencesizleştirme saldırganlığı karakterize eder. Örneğin kamu emekçileri sendikaları bu dönemin ürünüdür. Kamusal emeğin dönüşümü ve bir yeni proleter çalışma disiplinine zorlanmasına karşı ortaya çıkan tepkiler kamu emekçileri sendikal hareketi olarak örgütlenmiştir. Ayrıca güvencesizliğe ve güvencesizleştirilmeye karşı işçi/kamu hareketleri yine bu dönemde ortaya çıkmıştır. Proleterleşme sürecinin ikinci evresini güvencesizliği *yerleşik bir sistem* haline getirtmeyi hedefleyen yeni bir saldırı dalgası karakterize eder. Bu dalgada yükselen toplumsal tepkileri (cinsel, kimliksel, etnik, ekolojik) savaşla bastırma, emek yönetimini dinselleştirme ve güvencesizliği katlanılabilir kılma politikaları öne çıkmaktadır.

Güvencesizlik basit bir çalışma statüsü olmanın çok ötesindedir. Onu salt ücretli emeğin iş, ücret ve sosyal güvencesine ya da yedek işsizler ordusunun istihdamına dayalı ekonomik talepler etrafında şekillenen bir politik mücadeleye indirgemek doğru olmaz. Ya da mesele sadece savaşta en büyük bedeli ödeyen emekçilerin daha fazla yoksulluğa, ezilmeye

ve güvencesizliğe itilmesi değildir. Savaş ile proleterleşme arasında içsel bir zorunluluk ilişkisi vardır. Savaş olmasaydı işçi sınıfı ölümcül işlerde çalışmaya bu denli zorlanamaz, bu denli güvencesizleştirilemezdi. Günümüzde tüm doğal-toplumsal yaşam “meta”ya indirildiği gibi tüm insan varlığı da “güvencesizliğe” indirgenmektedir. 21. yüzyılda güvencesizlik insanın temel yaşam formu haline gelmektedir. Bu demektir ki sistem proletaryayı yaratan, yeniden yaratan ve sürekli disipline eden kesintisiz bir toplumsal savaş olmadan ayakta kalamaz. Ancak savaş ve gericilik yoluyla sermaye “*kalıcı biçimde pasifize edilmiş toplumsal alanların inşası*” hedefine ulaşabilir. Bu şartlar *sınıf hareketinin aynı zamanda bir direniş hareketi olarak örgütlenmesinin* temelini oluşturmaktadır.

Savaş, politik kitle pasifikasyonunun temel yöntemidir; ancak bunun egemenlik ilişkilerinin sürekliliği bakımından en sağlam yollarından biri de emek yönetiminin dinselleştirilmesidir. Tarımın tasfiyesi, neoliberal kentleşme, köylüden işçiye dönüşüm ve güvencesiz işçileşme süreci yeni bir dinselleşme temeli de yaratmıştır. Bunu emeğin kolektif hak aramak hareketinde kesin bir gerileme olarak görmek gerekir. İslamcı hareket, özel olarak da geleneksel yerleşik tarikatlar, cemaatler ve vakıflar güvencesiz toplumsal sınıfları nüfuz popüler örgütlenmelere dönüşmüşlerdir. Emek yönetimi dinselleştirilerek emekçi sınıflar denetim altına alınmaktadır. Emekçiler ve ezilen toplumsal gruplar üzerinde devlet terörünün sürekli kılınması, sosyal güvenliğin neoliberal yıkımı ve dinselleşmesi, proleter sorunların çözümünü bireyselleştirmekte ve dinselleştirmektedir. Ekonomik sorunlar kader meselesi olarak görülmekte; bireysel kendini kurtarma yüceltilmektedir. Görece güvenceli işçi grupları bile yeri doldurulamayan hünerli emeğin vazgeçilmezliğine ve iş güvencesine değil, onların işlerini kolayca yapabilecek diğerlerini dışarda bırakan sürekli rekabet ve “savaş” haline bel bağlamaktadır.

Tam adımı koymak gerekirse, bu düşman yaygın *halk direnişleridir*. Neoliberalizme karşı hak mücadelesi temelinde gelişen yaygın halk direnişleri, meta-dışı, ortak, eşitlikçi bir yaşam formuna yönelimlidir. Halka dayatılan *güvencesiz yaşam formlarında* filizlenen bu direniş eğilimleri, egemenlerin yüreğini ağzına getiren *Haziran İsyanı* gibi isyancı formlar üretebileceğini gösterdiğinde iktidarın ve

savaş aygıtlarının niteliği; işlev misyonları da değişmeye başladı. Halk direnişlerinin açtığı sınıf savaşımını yatağında, artık, işçi sınıfı hareketi yeni bir kuruluş sürecine girmiştir ve bu durum tüm burjuva sınıfları için tarihsel bir korkuyu yeniden canlandırmaktadır. Buna bir de neoliberal asimilasyon politikalarını boşa düşüren Kürt halkının, hendeklerin ve barikatların ötesinde ilan ettiği “egemen halk” statüsü eklenince iktidar ve düzeni kurtarmanın aracı olarak yine savaş politikaları devreye girmiştir. İliklerine kadar çürümüş neoliberal gericiliği ayakta tutabilmenin tek yolu, toplumu, neoliberal bir iş-savaş toplumuna dönüştürmek olarak görülmektedir. “Sürekli savaş durumu” altında Sünni Müslümanlık dışındaki inanç biçimlerine yaşam şansı tanınmamakta; Kürt halkının “özyönetim” girişimine Kürt İslamcılığı, ırkçılık, şovenizm ve savaşla karşılık verilmektedir. Bir “Kürt-Türk savaşı”nı yakın tehlike haline getiren de, linç hareketlerinin bu kadar kolay tahrik edilebilmesine olanak veren de, “dinci gericiliği” yoksulların en büyük sığınağı haline getiren de bu büyük toplumsal parçalanma tablosudur.

Kadına yönelik sistematik *cinsellikrim*, AKP iktidarı çatısı altında saflaşmış “kollektif gericiliğin” *devrimci cinsiyet* karşısındaki krizini göstermektedir. Geleneksel eril gericilik, geleneksel dinci gericilik ve neoliberal sermaye gericiliğinin çatısı altında toplandığı kollektif gericilik *sıradan kadın direngenliği* ve yükselen *kadın militanlığı* karşısında artık sürdürülemez olmuştur. Şiddet aygıtını cinsiyetleştirmek açıkça bir çaresizlik politikasıdır. Artık yönetilemez hale gelen her kadın direngenliği karşısında parça parça dökülen şiddet aygıtı, polisten orduya, medyadan yargı sistemine dek cinsel saldırıyı ve tecavüzü militarize ederek ve politikleştirerek; yani *bir savaş politikası olarak cinsel şiddete* sığınarak kendini kurtarmaya çalışıyor. Kadın militanlığı, iktidarın tüm hamlelerinde başdüşman haline getirilmekte; kadınlar teslim alınmadan, iktidarın en mahrem ilişkilere dek özel yaşamın içine sızması mümkün olamamaktadır. Kadının ortak yaşam alanlarında sürülerek hane-içine hapsedilmesi, “esnek istihdam” adı altında görünmez bakımeği sömürüsü ve güvencesiz proleter çalışma disiplininin en ağır şartlarına maruz bırakılması, ancak neoliberal İslamcı gericiliğin sistematik saldırı dalgaları altında mümkün olabilmektedir. Sokakın en ödünsüz devrimci gücünü oluşturan kadın

direnış hattı geçilmeden, kamusal yaşamdaki gerici düzenlemelerin; içki yasağı, kürtaj yasağı, kadına cinsellik ve beden hakkı yasağı gibi politikaların hayata geçme şansı bulunmamaktadır.

Neoliberal Toplumsal Savaş

Ülkemiz topraklarına binlerce insanın sistematik katledildiği küçük yaygın savaşlar hükmediyor ve biz buna savaş diyemiyoruz. Savaşla barış, savaşla müzakere, savaşla savaş-olmayan arasında sınırlar net çizilemiyor. Savaş kuralsızlaştı, ölçüsüzleşti, halka/toplumsal yaşam alanlarına doğru genişledi. Yaşamı kuşatan militarizm *yaşamın her yönünü polislin bir işlevi* haline getiriyor. Sokakta, mitingde, apartman altında, yerinde binlerce metre altında, evde, okulda, işyerinde, kırdan, kentte kadınlar, işçiler, LGBTİ’ler, Kürtler, Aleviler, gençler kuralsız, sinsî, adı bile konulmamış bir savaşta büyük kayıplar veriyor. Soma Katliamı işcinayetleri ve işçi ölümlerinde çarpıcı bir ölçü oluşturduğundan, diyebiliriz ki bütün AKP iktidarı süresince tam 60 tane “Soma Katliamı” yaşanmıştır. Buna yine de savaş diyemiyorsak, sistemin savaş donanımının yetersizliğinden ya da verdiğimiz kayıp sayısının azlığından değil, neoliberal toplumsal savaşı devrimci bir sınıf savaşına dönüştürebilecek işçi sınıfının “ordusu”nun bulunmayışındandır. Eğer kendi kurallarını koyan bir işçi sınıfı “ordusu” olsaydı, ilk eylemi tüm işçi havzalarında “Can Güvenliği” için ödünsüz güvenlik standartları koymak olurdu. “Güvencesiz Çalışma”yı yasaklar, barikatlar kurup yasağa uymayanları cezalandırırdı. Kuşkusuz o zaman tıpkı iki ordunun karşı karşıya geldiği konvansiyonel bir savaş gibi algılanırdı. Aynı şey kadın hareketi için de geçerli. Kadın cinayetlerine savaş diyemiyoruz çünkü saldırıya uğrayanların “ordusu” yok. Bu sorunun yanıtı aslında öznenin eyleminde saklı.

Bu öylesine bir savaştır ki devrimci bir savaş dönüştürülmediği takdirde savaş olarak algılanır değildir. Seçim sonucunu tanımayan bir diktatörün silah zoruyla iktidarı yeniden ele geçirmesini; kayıym ve polis zoruyla mülksüzleştirme ve sermayenin el değiştirmesini; aynı yöntemin Kürt belediyeleri için de tasarlanmasını hangi teoriyle açıklayacağız? Proleterleşme ve proleter toplumsallaşma düzeyinin, “neoliberal burjuva demokrasisi” ve “neoliberal İslamcı kamu”nun sınırlarını zorladığı her yerde karşımıza hep aynı gericilik ve şiddet çıkmaktadır.

Mülk sahibi sınıflar adına düzeni korumakla görevlendirilmiş hukuksal sistem ve özel olarak ceza hukukunun krizidir söz konusu olan. Eski ceza politikaları, yeni toplumsal dinamizmi denetim altına alamadığı yerde krize sürüklenmektedir. Proleterleşerek yüksek düzeyde toplumsallık kazanan yeni çelişki ve çatışma biçimleri hukuksallaştırılmamakta, en basitinden “iş davaları” bile işçilerin kaybedeceği şekilde zor yoluyla yeniden yapılandırılmaktadır. Yargı bürokrasisinin yönetsel yapısını kolektif hak armayı mahkum eden İslamcı kadrolar belirlemede, yargının içeriği ise ucuz ve güvencesiz işçiliği yerleşik sistem haline getirmeye çalışan sermaye mantığı tarafından oluşturulmaktadır.

Suçla savaş arasındaki ayrım çizgisinin belirsizleştiği bir savaş konseptinde savaş aygıtı “potansiyel toplumsal tehlike”ye yönelmiştir. Toplumsal savaş bitimsiz bir savaştır; nizami askeri birliklere karşı değil, sürekli neoliberal eşitsizliklere ve ayrımcılıklara uğradığından düzen için değişken tehdit algısı oluşturan toplumsal kesimlere karşıdır. Bu nedenle, terörün yeni kavramsal çerçevesinde “suç ve suçlu” tanımı belirsizleştirilmiş, egemen politikaya göre, içeriği ve tanımı değiştirilebilir esnek bir “terör suçu” tanımı getirilmiştir. “Suç ve suçlu” kavramı düşmanla özdeşleştirilmiş, toplumsal mücadele düşmanlaştırılmıştır. “Tehdit ve tehlike kaynağı” olarak klasik-bilinen “örgütlü bir yapı”nın yanında, esas olarak, “yüksek riskli toplumsal kesimler” adı altında proleterleşen halk sınıfları hedeflenmektedir. Halkın suçlu ilan edilmesi sınıf savaşımının kriminal toplumsal görünümüdür. Cerattepe yağmacısı madenci şirketi koruyan özel güvenlik bu yüzden silahlandırılmaktadır. Sendikaların düzenlediği yasal mitinglere katılmak terörle suçlanabilmektedir. Sağlık emeğinin taşeronlaşmasına karşı mücadele eden Devrimci Sağlık İş üyesi Balcalı işçileri, ihale toplantısını engellemeye çalıştıklarından 27 yıl hapis cezası istemiyle yargılandılar. “Ulaşım haktır” diyerek öğrencileri kışkırttığı tespit edilen”ler terör eylemi suçlamasıyla yargılanmışlardır. Bırakın toplumsal muhalefeti “apolitik suçlar” kategorisinde değerlendirilen “mala karşı suçlar”ın son yıllardaki artışı yüzde 80’leri bulmaktadır. Yeni toplumsal çelişki ve çatışma biçimlerinden doğan “kriminal” toplumsal dinamizm büyük ölçüde bu suç kanallarına yöneliyor. Savaşla suç arasındaki sınır çizgilerinin iyice belirsizleştiği neoliberal top-

lumsal savaş konseptine göre, mala karşı suçlardaki bu artış “tehdit oranı yüksek tehlikeli toplumsal kargaşalar” kategorisine giriyor. Görünen o ki temel kamusal haklar, hak ve yükümlülük sahibi yurttaşlık kategorisi dışında değerlendirilmektedir. Neoliberal burjuva hukukun dışına sürülerek hukukdışılaştırılan hak mücadelesiyle ilişki, düşmanla kurulan ilişki temelinde zor yoluyla kurulmaktadır.

Savaş Rejimi

Terörle Mücadele Kanunu, polis, ordu, Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri, Yüksek Güvenlikli Kapalı Ceza İnfaz Kurumları ve iktidar medyası, sadece toplumsal mücadelesinin bastırılmasında değil, devlet iktidarının ve politik rejimin savaş rejimi olarak yeniden yapılandırılmasında belirleyici kurumlardır.

Polis teşkilatı savaş rejiminin vurucugücü olarak öne çıkmaktadır. Ordunun önemsizleştiğini söylemek doğru olmaz da daha çok “ordunun polisleştiği ve polisin de ordulaştığı”; yani rejimin *polislik işlevinin* öne çıktığı bir yapılanmadan söz edebiliriz. Sivilleşme aldatmacası eşliğinde, “antiterör” eğitimi ve ağır silahlar donanımıyla polisin özel harekâtlaştırılması (militarizasyonu) söz konusudur. Polislik günümüzde savaş erkinin merkezi bir özelliğidir. “Güvenlik” neoliberal toplumun temel kavramı olduğundan beri polis düzenin inşasında etkin rol oynuyor. Polis, kentleşen Kürt savaşının yürütülmesi, toplumsal hareketlerin bastırılması ve toplumsal düzenin yeniden yapılandırılmasıyla görevlidir. *Polis iktidarını* düzenin düşman ilan ettiklerine karşı *sürekli savaş* olarak kavramalıyız. AKP iktidarının temel politik gücünü oluşturan polisin başlıca görevi, toplumsal gerilimlerin, güvencesiz çalışma ve yaşam koşullarının, yoksulluğun, özellikle işçi sınıfının üretimden dışlanan en alttaki tehlikeli kesimlerinin kontrol altında tutulmasıdır.

Terörle Mücadele Kanunu (TMK), savaş rejiminin kaldırma noktasıdır. “Terör suçları” ve bu suçların kaynağında yer alan tehlikeli toplumsal potansiyelin, “özel” yargılama usulleri ve soruşturma kurallarıyla cezalandırılarak etkisizleştirilmesi amacına yöneliktir. Soruşturma, kovuşturma ve infazın “uzmanlaşmış özel güçlere” emanet edilmesini gerektiren bu işlev ve görevler, özel polis, özel mahkeme ve özel hapishaneleri zorunlu kılıyor. Savaşın

toplumsal mücadelelere kadar genişletilebilmesi için, TMK ve TCK esnek, her duruma uyarlanabilir madde ve fıkralarla tahkim edilmiştir.

Özel yetkili ağır ceza mahkemeleri savaş hukukunun tamamlayıcı parçasıdır. Fiilen polis kurgusuna ve “özel yetkilerle” yetkileri artırılmış savcıya bağımlı çalışmaktadır.

Yüksek güvenli kapalı ceza infaz kurumları savaş rejiminin “büyük toplumsal tehdit”le başa çıkmayı planlarının bir parçasıdır. Politik öznelerinin bir süreliğine içeri kapatılmasıyla, hak yoksunluğundan doğan öz savunma eylemleri ve direnişlerin tümüyle bastırılmayacağı gerçeğinin istihbaratçıların “genel önleme raporlarında olması, bu planlamayı değiştirmemektedir. Çünkü “modern hapisane”, “tehlikeli sınıfları” proleter çalışma di-

siplini altına girmeye zorlayan en köklü kapitalist kurumdur. Yeni tahakküm sisteminin temelinde, bireyin mutlak tecridi ve kesintisiz gözetiminde tutulması yer almaktadır. Aslında “yüksek güvenli” hapisaneler, “yüksek riskli sınıflar”a yönelik “büyük kapatma” stratejisinin mantıksal uzantısından başka bir şey değildir. Mahpus emeğinin proleterleşmesi, mahpusların elektrik, su gibi temel gereksinimlerinin piyasaya dahil edilmesi ve özel sektörün hapisanelere yatırım yapması sonucu ortaya çıkan cezalandırma endüstrisiyle neoliberal toplumsal savaş stratejisinin infaz zincirinin halkaları tamamlanmış oluyor.

Bunlara bir de *savaş medyasını* eklemek gerekir. Medyanın zaten bilinen kitle manipülasyonu, raporpropaganda, sermaye birikim ve el değiştirme aracı olarak kullanılan özelliklerine ek olarak, AKP iktidarı, savaşta ve polise operasyonlarda etkin bir araç olarak da kullanılmaktadır. Bu anlamda medya savaş rejiminin vurucu ve kurucu bir kurumu olarak öne çıkmaktadır.

Topyekûn Savunma Hattı

Toplumsal mücadele, sermaye düzeni ve onun politik-askeri örgütü devletle hesabın toptan görüldüğü bir “savaş meydanı”dır. Sermaye ve onun kanlı iktidarları da bunu böyle kabul etmekte; hesabı, emeğe ve halka toptan çıkarmakta; halka ezici bir darbe vurmak için fırsat kollamaktadır. Her toplumsal gerilim onun için kirli bir iç savaş provası; işçi sınıfına, kadınlara, Kürtlere yönelttiği savaşı derinleştirme olanağıdır. İşte bu nedenle toplumsal mücadele hattı topyekûn bir savunma hattıdır. Topyekûn savunma hattını birleştiren yoldaşlık ilkesine göre, tek bir meydan bile yasaklanmışsa, hiçbir meydanda 1 Mayıs kutlaması yapılmamış sayarız. Tek bir işçi bile iş cinayetlerinde öldürülmüşse tüm proleter sınıfları öldürülmüş sayarız. Tek bir kadın bile kadın cinayetlerinde öldürülmüşse tüm cinsiyetleri öldürülmüş sayarız. Tek bir Kürt bile kirli savaşlarda katledilmişse tüm ezilen halkları katledilmiş sayarız. Tek bir insanımıza, emeğimize, havamıza, toprağımıza, suyumuzla vereceğiniz zararı tüm insanlığa, doğal ve toplumsal yaşama karşı suç sayarız. Ve bu noktadan sonra sorun sadece tikel bir mücadeleyle sınırlı bir sorun olmaktan çıkıp *savaş aygıtının dağıtılması* sorununa dönüşür. ●

Fotoğrafa erişim adresi: http://www.schizas.com/site3/index.php?option=com_